

Dikter av Daniela Seel.

Översättning: Cecilia Hansson

-----

då knöt jag helt enkelt hennes kropp

omkring mig som ett förkläde

att skapa distans, en rörelse,
som enbart existerar i tid, inte rum.

hur sinnena styr förhållningssättet.
hennes röst litade jag alltid på, inte ögonen.

jag kan inte sluta upprepa det. noteringar
om tillrättalägganden. den här rörelsen

som utgör min kropp. dess stilla,
dresserade närvaro. jag vill aldrig mer

ta av mig det här förklädet.

avstötning. svajningar. trevanden. kontakt.
jag hade förlorat min insats. knuffen
kom före övergången mellan att betrakta och
att bli betraktad. precis, det klickar. alla behöver
en tröja. en exakt defekt cell.
tryckpunkter. kirurgi. hur det rinner till, rinner bort.
rinner till. dessutom ville jag bara betrakta hennes
kroppss yttre, den robotlika charmen.
en pytteliten bur för varje rörelse. upphetsande.
ni kan fylla i det såhär eller sådär.
skutt. skinkor. kontrakt. sedan tillbaka till
hästhagen, skaffa proviant. tummen upp, klick.

notationer, reproduktioner av snö,
som faller genom sina röster, mellan björkar.
stockar sig. även här finns det linjer. vad
värjer de sig mot. jag såg dem återgå,
som solen återgår till horisonten.
lätta skuggor, vi jagar. ingen släde idag,
jag har ringt efter en droska. vilka
implantat vill ni bära, när vi
lämnar huset, vilka vapen. *do not*
touch. att inte längre kunna ta tillbaka något.
alaska, menar ni det. så mycket hemkänsla.
vällagrat, vapendugligt material. prassel,
chimaera. positionerna förändrar sig
snabbare än jag kan skjuta.

ingångar. täljda näbbformer. jag fällde ut ett ben.
sedan det andra. angreppsytor. en komplett samling
av blå- och grön- och hudtoner. i körsång, koncentrerat,
över väldiga skuggor. massflykt. hela den skedbenta
hjorden. på stående fot hittade jag en signifikant rörelse.
men inte kraften att låta bli den. trampande, vad är det
för en doft. canoidea, de hundliknande, morrande, bara slumpmässigt
synkrona. var i helvete tar man vägen med de här offren. skrålande,
ett fluffigt motstånd. det måste ni ju också vilja.
avslipade balettskor, läpparna, svetten. att vara ett byte,
sublimt. att förstå avvikelserna. konsthandlaren skrattar.
allt äkta patina. fotarbete. känn nu efter.

mynt under tungan, sedan svälja. eller hur
gjorde man nu. jag förstod inte ordningen
den här gången. i brösthöjd lådorna med de hängda.
två av dem vrider sig, vildmark, en matta av avkastade
linnen, fortsätter att vrida sig, iklädda ingenting annat än
sitt ämbete, för att kunna kännas igen. *do not cross this
line.* när panik slår över i projektion. hur länge
har vi varit här. om ni känner igen er i mig,
har jag rätt till det jag ser i er. svälj.
det luktar nyfällda furor, snö
sveper genom salongerna, luften räcker inte till.
visst, det går nog över. även om
änglarnas leder sedan värker. förväntningar
kryper under linnena, vi gör oss av med dem.

om diktens rum saknar ögat
som betraktar det yttre, utan bara

modererar rörelser i författarens
kropp, vem läsaren är, vad betraktar vi då,

när vi betraktar dessa bin, vilka jag
inte kan avgöra om de fryser.

hur de nästan omärkligt nuddar huden,
tränger genom den. på så sätt markerar platsen

där hennes kropp börjar.